

AQUELL PLORAR PRIMER

MARTA PITARC

Aquell plorar primer

La Marta oronejava i s'arraulia sense ser gaire conscient de la seva situació. El despertador la sobresaltà.

Com cada matí, es llevà ràpidament i anà cap a la dutxa. Mentre deixava caure l'aigua calenta sobre la cara estirà els braços: s'hauria quedat així molta estona. Sospirà profundament... i llavors, les seves mans palpaven aquella inflor, aquella protuberància que estava creixent amb insistència des de feia un temps. Tornà a la realitat: estava espantada. Els darrers mesos la seva vida havia pres un gir molt important, definitiu...i el final s'acostava. Engolí l'esmorzar ràpidament i sense ganes. Darrerament no sentia plaer amb el menjar ni assaboria els gustos com abans, però tampoc tenia aquells vòmits i malestars; el cos se li anava acostumant de mica en mica... però la seva ment, els sentiments, la por... el neguit, no minvaven amb el pas del temps, veient el final ben a prop.

Sortí al carrer, es deixà acaronar pel sol; darrerament gaudia amb més intensitat dels contactes amb la natura i semblava que les aromes del mar, l'olor a terra mullada i la ferum de la pinassa eren més vives, més autèntiques.

Amb el pas pausat, significativament feixuc, cada cop més evident, es dirigí a la feina. Els seus companys s'interessaven contínuament pel seu estat

de salut , li tenien deferències molt especials darrerament i tot eren atencions ...la Marta somreia amb dolça complaença. Algunes amigues no podien entendre que no hagués deixat la feina amb aquesta situació, però ella s`entestà en arribar fins el final . No volia quedar-se a casa, pensar contínuament en el moment en que tot allò acabaria. Tenia por, molta por... Els coneguts, les amistats, no paraven d` encoratjar-la, d` animar-la sempre, de fer-li notar la importància que tenia el fet d` enfrontar-se a la situació amb una gran valentia amb molta responsabilitat; alguns ,fins i tot li treien importància al fet. -" Com podien?"—pensava. Però ella sentia esglai; es deia que calia ser valenta, responsable...però...tenia terror, autèntic pànic.

Aquella tarda, van tornar a la consulta un cop més, potser seria de les darreres visites (el final s`acostava); el metge no parava d` encoratjar-la com si tot fos natural, sense importància. L` Albert no la deixava anar sola, sempre trobava una excusa per a estar al seu costat, per a acompanyar-la ; havia deixat algunes activitats per tenir més temps per ella.

La Marta estava molt agraïda: el mirà amb dolçor ,l`acaronà suaument amb els dits i recolzà el seu cap sobre el pit del seu estimat; sospirà i tancà el ulls amb força. Des que li van diagnosticar el veia capficat, preocupat, com preveient les dificultats del futur; algunes vegades, sense que ell se n`adonés de la seva presència , l`observava i li semblava percebre una

mirada distant, absent , fins i tot, trista. Quan la veia, canviava la seva expressió i procurava somriure per no preocupar-la, però la Marta sabia que a l` Albert li amoïnava moltíssim aquella situació.

Darrerament , els malsons eren freqüents: es despertava amb suor i calfreds. El cos no li feia mal, malgrat tot la sensació era d`angoixa.

Després del primers instants, en els que intentava prendre consciència de la situació i ubicar-se en l` espai, recordava el que somniava : era una història recurrent les darreres setmanes; entrava a l` hospital acompanyada de l` Albert, amb presses i corredisses , el personal la rebia i li donava les primeres instruccions, ella notava certa conxorxa en les expressions ,una lleugera comprensió en les mirades que, en lloc de tranquil·litzar-la, la inquietava més. Veia un corredor molt llarg, farcit de portes, totes blanques i sense manetes, llums al sostre que s` anaven desdibuixant, diluint ... fins que se n` obria una i entraven tots. Allí, tot s` omplia de claror fins que no hi havia més que la blancor total... i després res...

Aquell vespre van anar al llit d` hora, potser intuïnt el que s` apropava...

No van saber l` estona que feia que dormien però els crits els van despertar al mateix temps: la Marta havia tingut un d`aquells malsons dels darrers dies...però... en aquesta ocasió calia anar a corrents a l` hospital. Ja li parlaren d`aquells símptomes, dels efectes, de... era ara, segur.

Entrava a l'hospital acompanyada de l'Albert, amb presses i corredisses, el personal la rebia i li donava les primeres instruccions, ella notava certa conxorxa en les expressions, una vaga comprensió i condescendència en les mirades que, en lloc de tranquil·litzar-la, la inquietava més. Veia un corredor molt llarg, com en els malsons, farcit de portes, totes blanques i sense manetes, llums al sostre que s'anaven desdibuixant, diluint ... fins que se n'obria una i entraven. Allí, tot s'omplia de claror fins que no hi havia més que aquella blancor total... i després ...

-Som-hi!, empeny!, ara!...- insistia el metge.

La Marta reaccionà i va fer cas a les indicacions: l'esforç era enorme i semblava que es sentia defallir, però... mirà l'Albert, al seu costat, com sempre, pendent de les seves necessitats, tal com ho va fer aquests darrers mesos, estrenyent-li la mà amb afecte, fermament, sense prendre de vista, il·lusionat, l'esdeveniment ...i es sentí immensament feliç.

Era de matinada. La Marta i l'Albert mostraven el rostre il·luminat de joia mentre observaven la carona angelical del Robert, encara amb els ulls tancats al món però amb aquell plorar primer, amb uns brams que feien intuir la seva força i el seu desig de viure.

MARTA

PITARC